

Abrahamin siemen

”Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, Jumalan oma kansa, määrätty julistamaan hänen suuria tekojaan, joka teidät on pimeydestä kutsunut ihmeelliseen valoonsa.” (1. Piet. 2:9.)

Avaintekstit:

Hes. 16:8;
5. Moos. 28:1, 15;
Jer. 11:8, RK 2012;
1. Moos. 6:5, RK 2012;
Joh. 10:27, 28;
Gal. 3:26–29;
Room. 4:16, 17.

Eräässä pikkukaupungissa kultasepän näyteikkunan kello pysähtyi eräänä päivänä varttia vaille yhdeksän. Monet kaupungin asukkaista olivat luottaneet juuri tuohon kelloon ajannäyttäjänä. Tuona tiettynä aamuna liikemiehet ja -naiset vilkaisivat ikkunaan ja huomasivat, että kello oli vasta varttia vaille yhdeksän; kouluun menevät lapset olivat yllättyneitä, että heillä oli vielä runsaasti aikaa maleksia. Monet ihmiset olivat myöhässä tuona aamuna sen takia, että yksi pieni kello kultasepänliikkeen ikkunassa oli pysähtynyt.” – C. L. Paddock, *God’s Minutes* (Nashville, TN: Southern Publishing Association, 1965), s. 244, mukailtu.

Miten sopiva kuvaus tämä onkaan muinaisen Israelin epäonnistumisesta. Herra asetti Israelin ”kansojen keskuksesi” (Hes. 5:5) – sijoittaen sen strategisesti maa-alueelle, joka yhdistää kolme maanosaa toisiinsa (Afrikan, Euroopan ja Aasian). Israelin kansan tehtävänä oli toimia maailman hengellisenä ”kellona”.

Kultasepän kellon tavoin Israel kuitenkin tavallaan ”pysähtyi”. Eivät he silti aivan täydellisesti epäonnistuneet, sillä kuten tänäkin päivänä Jumalalla oli silloin uskollinen jäännös. Tämän viikon tutkistelumme keskittyy Jumalan todellisen Israelin identiteettiin ja rooliin kaikkina aikoina, myös meidän aikanamme.

Viikon aihe yhdellä silmäyksellä: Mitä liittolupauksia Herra antoi Israelille? Mitä ehtoja niihin sisältyi? Miten hyvin kansa noudatti lupausten ehtoja? Mitä tapahtui, kun he olivat tottelemattomia?

Tämä tutkistelu on sapatiksi 8.5.2021

”ENNEN KAIKKIA MUITA KANSOJA”

**”Sillä sinä olet Herralle, Jumalallesi, pyhitetty kansa; Herra, sinun Jumalasi, on valinnut sinut omaisuuskan-
sakseen ennen kaikkia muita kansoja, mitä maan pääl-
lä on.” (5. Moos. 7:6, VKR.)**

Herra oli nimenomaan valinnut heprealaisen kansan erityiseksi edustajakseen maailmassa. Heprean kielen sana *s^egullā*, joka yllä on käännetty sanalla ”omaisuus[kansa]”, voi tarkoittaa ’arvostettua omaisuutta’ tai ’erityistä aarretta’. Tärkeää on muistaa, että valinta oli täysin Jumalan teko: ilmaus hänen armostaan. Kansassa itsessään ei ollut mitään, mikä sai heidät ansaitsemaan tällaisen armon. Ei voisikaan olla, koska armoa ei voi ansaita.

Lue Hes. 16:8. Miten jae auttaa selittämään sitä, että Herra valitsi Israelin?

”Miksi Jahve valitsi Israelin? Se oli käsittämätöntä. Israel oli vain pieni ryhmä ihmisiä ilman suurta kulttuuria tai arvostusta. Sillä ei ollut erityisominaisuuksia, jotka olisivat oikeutta-
neet valinnan. Se oli yksinomaan Jumalan teko. – – Valinnan perimmäinen syy piili Jumalan rakkauden salaisuudessa. To-
siasia kuitenkin on, että Jumala *rakasti* Israelia ja *valitsi* sen, kunnioittaen näin isille antamaansa lupaus. – – Israel valiti-
tiin Jahven sitä kohtaan tuntemaan rakkauden ansiosta. Kansa oli vapautettu Egyptin orjuudesta Jahven voimannäytöksen kautta. Jos kansa käsittäisi nämä suuret totuudet, se tajuai-
si olevansa todella pyhä ja vaalimalla vaalittu kansa. Israelin taipumus luovuttaa pois jalo asemansa oli siis erittäin tuomit-
tavaa.” – J. A. Thompson, *Deuteronomy* (London: Inter-Varsity Press, 1974), s. 130, 131.

Jumalan suunnitelman mukaan israelilaisten oli määrä olla sekä kuninkaallinen että papillinen suku. Pahassa maailmassa heidän oli tarkoitus olla moraalisia ja hengellisiä kuninkaita siinä mielessä, että he hallitsivat synnin valtakuntaa. Pappeina heidän piti lähestyä Herraa rukouksessa, ylistyksessä ja uhrein. Välittäjinä Jumalan ja pakanoiden välillä heidän oli määrä palvella opettajina, sananjulistajina ja profeettoina, ja olla esimerkkeinä pyhästä elämästä – taivaan edustajia todellisesta uskonnosta.

Pitäisikö noita ajatusta soveltaa myös meihin seurakuntana? Jos pitäisi, niin miten?

SOPIMUS MAASTA

(1. MOOS. 35:12)

Lupaus siitä, että Jumalan kansa saisi omakseen tietyn maan, annettiin ensimmäisen kerran Abrahamille ja toistettiin sitten lisäkille ja Jaakobille. Joosef toisti lupausa kuolinvuoteellaan (1. Moos. 50:24). Jumala ilmoitti kuitenkin Abrahamille, että kuluisi 400 vuotta ennen kuin Abrahamin siemen saisi maan haltuunsa (1. Moos. 15:13, 16). Lupaus alkoi täyttyä Mooseksen ja Joosuan päivinä. Mooses toisti jumalallisen käskyn: ”Tämän maan minä luovutan teille. Menkää ottamaan [se] haltuunne – –.” (5. Moos. 1:8.)

Lue 5. Moos. 28:1, 15. Mitä jakeilla tarkoitetaan? Maa annettaisiin heille osana liittoa, jossa olisi velvoitteita. Mitkä olivat Israelin velvoitteet?

5. Moos. 28 kertoo aluksi siunauksista, joita Israel saisi, jos se seuraisi Jumalan tahtoa. Sitten se käsittelee kirouksia, jotka kohtaisivat heitä, jos he eivät tekisi niin. Kiroukset olisivat ”suurimmalta osin, joskin ei kokonaan, seurausta siitä, että synnille annetaan mahdollisuus johtaa pahoihin lopputuloksiinsa. – – ‘Joka kylvää siemenen itsekkyyden peltoon, korjaa siitä satona tuhon’ (Gal. 6:8). Kuten valumaan jätetty vesi ei lakkaa valumasta, ennen kuin se on saavuttanut alhaisimman tasonsa; tai kuten tikittämään jätetty kello ei lakkaa tikittämästä, ennen kuin siihen viritetty käyntivarava on kulunut loppuun; tai kuten kasvamaan jätetty puu ei voi muuta kuin tuottaa lajinsa mukaista hedelmää; – samoin synti tavoittelee alhaisinta tasoa, sillä on oma kulkurata ja se kypsytää oman hedelmänsä, jonka ‘loppuna on kuolema’ (Room. 6:21).” – *The Pulpit Commentary: Deuteronomy*; toim. H. D. M. Spence ja Joseph S. Exell (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 1985), osa 3, s. 439.

Lupaukset maasta olivat ehdollisia. Israelin oli täytettävä osuutensa liittosopimuksesta, muutoin lupaukset voitaisiin mitätöidä. Herra teki selväksi, että jos he olisivat tottelemattomia, maa otettaisiin heiltä pois. Lue 3. Moos. 26:27–33. Olisiko Herra voinut olla sanoissaan yksiselitteisempi?

Kristittyinä odotamme uutta maata, jota ei voi menettää (Dan. 7:18). Meillekin on annettu ehdot, joiden nojalla lupaus täyttyy. Miten ehdot ovat ymmärrettävissä siitä näkökulmasta, että pelastus tulee yksin uskota?

ISRAEL JA LIITTO

”Mutta he eivät totelleet, eivät ottaneet kuuleviin korviinsa minun sanojani, vaan jokainen kulki oman pahan ja paatuneen sydämensä mukaan. Niin minä toteutin uhkaukseni, koska he eivät noudattaneet liiton ehtoja, jotka olin heille säätänyt.” (Jer. 11:8, RK 2012.)

Herra sanoo tuovansa ”heidän päälleen kaikki tämän liiton sanat” (Jer. 11:8, RK 2012), ja niillä tarkoitetaan tässä jotakin pahaa. Usein ajattelemme liiton tarjoavan meille vain hyvää, mutta siinä on toinenkin puoli. Sama periaate toimi Nooan kohdalla. Jumala tarjoutui säästämään Nooan tuholta, mutta Nooan oli toteltava saadakseen Jumalan armon siunaukset. Jos hän ei olisi totellut, liiton toinen puoli olisi toteutunut.

Vertaa Jer. 11:8, RK 2012, kohtaan 1. Moos. 6:5, RK 2012, jossa kerrotaan vedenpaisumusta edeltäneestä maailmasta. Mitä yhteistä jakeilla on? Mitä ne kertovat siitä, kuinka tärkeää on hallita ajatuksiamme?

Israelin historia toisti suurelta osin tiettyä kaavaa, jossa kansa luopui Jumalasta, sitten seurasi Jumalan rangaistus, kansan katuminen ja jonkin pituinen kuuliaisuuden jakso. Vain lyhyen aikaa Daavidin ja Salomon aikana Israel hallitsi koko sille luvattua aluetta.

Katso seuraavia jakeita, joissa kerrotaan Israelin luopumuksesta. ”Näin sanoo Herra: ’Jos mies on ottanut eron vaimostaan ja tämä on lähtenyt hänen luotaan ja sen jälkeen ollut naimisissa toisen kanssa, ei mies enää saa ottaa häntä vaimokseen. Jos hän ottaisi, se loukkaisi tämän maan pyhyyttä. Sinä, Israel, olet pettänyt minua monien rakastajien kanssa. Sinäkö siis saisit palata minun luokseni! Näin sanoo Herra.’ – – Mutta niin kuin uskoton vaimo pettää miestään, niin sinä, Israelin heimo, olet pettänyt minua, sanoo Herra.” (Jer. 3:1, 20.)

Liitto, johon Jumala kanssamme haluaa, ei ole vain kylmä, juridinen sopimus liikeyhteistyön välillä, jotka pyrkivät itselleen edullisimpaan ratkaisuun. Liittosuhde on sitoutumista, yhtä vakavaa ja pyhää kuin avioliitto.

Israelin luopumus ei johtunut tottelemattomuudesta vaan heidän ja Herran välisen henkilökohtaisen suhteen särkymisestä, joka johti tottelemattomuuteen, joka toi heille rangaistuksen.

JÄÄNNÖS

Mitä toivoa seuraavista raamatunpaikoista löytyy, vaikka Israel toisti samaa kaavaa, jossa se luopui Jumalasta, sai rangaistuksen ja joutui katumaan?

Jes. 4:3 _____

Miika 4:6, 7 _____

Sef. 3:12, 13 _____

Vaikka tottelemattomuus pilasi Jumalan suunnitelman muinaisen Israelin varalle, suunnitelma ei koskaan täysin estynyt. Rikkaruohojen keskellä kasvoi edelleen muutama kukka. Monet Vanhan testamentin profeetoista puhuvat tästä uskollisesta jäännöksestä, jonka Jumala kokoaisi itselleen kuin kauniin kukkakimpun.

Jumalan tarkoitus hänen luodessaan ja säilyttäessään uskollisen jäännöksen oli sama kuin se oli ollut koko Israelin osalle: käyttää heitä jumalallisena työkalunaan kertomaan "vieraiden kansojen keskuudessa minun kirkkaudestani" (Jes. 66:19). Tätä kautta muutkin ryhtyisivät uskollisten kanssa "kumartaen rukoilemaan Kuningasta, Herraa Sebaotia" (Sak. 14:16). Riippumatta siitä, kuinka pahaksi tilanne muuttui, Jumalalla oli aina joitakin uskollisia ihmisiä, jotka Jumalan valittujen riveissä tapahtuvasta luopumuksesta huolimatta säilytivät kutsumuksensa ja valintansa lujana (2. Piet. 1:10). Olivatpa kansan kokonaisrikkomukset millaiset tahansa, joukossa oli silti niitä, jotka yrittivät parhaan kykynsä mukaan pitää oman osuutensa liitosta (ks. esim. 1. Kun. 19:14–18). Ja vaikka nuo uskolliset yksilöt kenties joutuivatkin kärsimään siinä missä muukin kansa (esim. heidät karkotettiin maasta), lopullinen ja perimmäinen liittolupaus täyttyy heidän kohdallaan: he saavat ikuisen elämän.

Lue Joh. 10:27, 28. Miten Jeesuksen sanat auttavat selittämään uskollisen jäännöksen olemassaoloa?

Vuosia sitten eräs nuori nainen luopui kokonaan kristillisestä uskostaan lähinnä siksi, että hän masentui kaikesta siitä synnistä, luopumuksesta ja tekopyhyydestä, jota hän näki omassa seurakunnassaan. "Eivät ne ihmiset olleet todella kristittyjä", nainen sanoi käyttäen tätä selitystä tekosyyneään luopua kaikesta. Miksi naisen tekosyy oli aika ontuva?

HENGEL- LINEN ISRAEL

Olivatpa muinaisen Israelin virheet ja epäonnistumiset mil-laisia tahansa, Herra ei luopunut suunnitelmastaan luoda us-kollinen kansa palvelemaan häntä. Itse asiassa Vanha testa-mentti viittaa eteenpäin aikaan, jolloin Herra loisi hengellisen Israelin, uskollisten uskovien joukon, johon kuuluisi juutalai-sia ja pakanoita, jotka jatkaisivat evankeliumin julistamista maailmalle. Tervetuloa alkuseurakunnan pariin.

Lue Gal. 3:26-29.

- 1. Mistä lupauksesta Paavali puhui jakeessa 29?**
- 2. Mikä on se keskeinen seikka, joka tekee ihmisestä lupauksen perillisen? (Gal. 3:26.)**
- 3. Miksi Paavali murtaa sukupuoleen, kansallisuuteen ja sosiaaliseen asemaan liittyneitä rajoja?**
- 4. Mitä tarkoittaa olla yksi Kristuksessa Jeesuksessa?**
- 5. Lue Room. 4:16, 17. Miten jakeet auttavat meitä ymmärtämään, mitä Paavali sanoo Gal. 3:26-29?**

Abrahamin jälkeläisenä Kristuksesta tuli erityisessä mieles-sä liittolupauksen perillinen. Kasteen kautta luomme sukulai-suussuhteen Kristukseen ja hänen kauttaan pääsemme osal-lisiksi Abrahamille annettuihin lupauksiin. Kaikki, mitä Jumala lupasi Abrahamille, löytyy Kristuksessa, ja lupauksista tulee meillekin annettuja, ei kansallisuuden, rodun tai sukupuolen perusteella, vaan armon kautta, jonka Jumala lahjoittaa meille, kun me uskomme.

”Aabrahamille ja hänen siemenelleen luvattu lahja ei kä-sittänyt vain Kanaania vaan koko maan. Apostoli sanoo siitä: ’Se lupaus, että Aabraham oli perivä maailman, ei tullut hän-elle eikä hänen siemenelleen lain kautta, vaan uskonvan-hurskauden kautta’ (Room. 4:13). Ja Raamattu opettaa sel-västi, että Aabrahamille annettujen lupauksen tulee täyt-tyä Kristuksen kautta. - - [Uskovat tulevat olemaan] osalli-sia ’turmeltumattomaan ja saastumattomaan ja katoamatto-maan perintöön’ [1 Piet. 1:4] - saaden perinnökseen synnin kirouksesta vapautetun maan.” (1AO 152, 153.) Tämä lupaus tulee täyttymään kirjaimellisesti, kun pyhät asuvat uudessa maassa ikuisuudesta ikisuuteen yhdessä Kristuksen kanssa (Dan. 7:27).

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen White, *Alfa ja omega*, osa 2, s. 378–383 sekä osa 3, s. 188–195 ja 398–408 tai *Profeetat ja kuninka*at, s. 11–16, 255–262 ja 488–500.

”Jumala ei tee mitään eroa kansallisuuden, rodun tai yhteiskuntaluokan välillä. Hän on koko ihmiskunnan Luoja. Kaikki ihmiset ovat samaa perhettä sekä luomisen että lunastuksen perusteella. Kristus tuli murtamaan jokaisen väliseinän ja avaamaan pääsyn temppelin joka osastoon, jotta jokainen sielu voisi vapaasti tulla Jumalan luo. Hänen rakkautensa on niin laaja, niin syvä ja niin runsas, että se tunkeutuu kaikkialle. Se irrottaa saatanan vaikutuksesta ne, joita hän on johtanut harhaan petoksillaan, ja tuo heidät Jumalan valtaistuimen luo, jota lupauksen kaari ympäröi. Kristuksessa ei ole juutalaista eikä kreikkalaista, ei orjaa eikä vapaata.” (3AO 189.)

Lue 1. Piet. 2:9 ja löydä sieltä ne neljä arvonimeä, joita Pietari seurakunnasta käyttää. Useimmat näistä arvonimistä on mainittu jo seuraavissa Vanhan testamentin teksteissä, jotka viittaavat Israeliin: 2. Moos. 19:6 ja Jes. 43:20. Mitä asiaa kukin näistä arvonimistä korostaa seurakunnan jumalasuhteeseen liittyen? (Esim. arvonimi ”valittu kansa” korostaa sitä, että Jumala valitsi seurakunnan ja että hänellä on tietyt suunnitelmat sitä varten.)

Keskustelunaiheita:

1. Muinaisessa Israelissa papit uhrasivat eläimiä. Uhreilla viitattiin Messiaaseen. Millaisia ”hengellisiä uhreja” seurakunnan jäsenten tulisi kuninkaallisen papiston jäsenenä antaa? (1. Piet. 2:5.)

2. Jumala erotti Israelin maailmasta, jotta se voisi olla pyhä kansa. Heidän oli myös määrä jakaa pelastustotuus maailmalle. Sama pätee seurakuntaan tänä päivänä. Miten on mahdollista pysyä erillään maailmasta samaan aikaan kun pyrimme asemaan, josta voimme jakaa evankeliumia maailmalle. Miten Israelin kokemukset ja Jeesuksen esimerkki auttavat vastaamaan tähän kysymykseen?

3. Jumala säästi aina jäännöksen muinaisesta Israelin kansasta. Ajattele Eliaa ja hänen aikanaan elänyttä jäännöstä (1. Kun. 19; ks. erityisesti jae 18). Miksi on usein helpompaa pysyä Jumalalle uskollisena maailmallisten ihmisten keskuudessa kuin oman seurakuntaperheen keskuudessa, jossa jäsenet lipsuvat Jumalan periaatteista?